

Land, han er fra, er efter Forslaget udsat for at blive behandlet som en mistænkelig og strafskyldig Person. Ærede Medlemmer, som ere bekendte med dette Aarhundredes politiske Historie, vide, at man fra frisisdede Sider ofte har paavist England som det Land, der med størst Trofasthed har værnet om den politiske Asylret. Der var jo Tider her i Europa, hvor Friheden havde meget trange Kaar, hvor de frisisdede Mænd, der ikke vilde opgive at kæmpe for deres Ideer, enten bleye satte i Fængsel eller maatte flygte fra deres Fædreland. De samlede sig saa i England og levede der i Haab om bedre Tider, men stadig virkende for den Sag, som de tjente. Jeg kan her nævne et bestemt Trekløver, nemlig Italieneren Giuseppe Mazzini, Ungareren Ludvig Kosuth og Franskmanden Ledru Rollin. Disse tre Mænd dannede i sin Tid Ledelsen af det saakaldte „unge Europa“, og det var disse tre Mænd, der efter Garibaldi's senere Vidnesbyrd vedligeholdt den hellige Ild. Englænderne holdt vedblivende fast ved, at det var deres Pligt og deres Ære som Folk at give saadanne hjemløse politiske Flygtninge et sikkert Tilholdssted, og saa energisk fastholdt man det, at da der i Slutningen af Halvtresserne havde fundet et Attentat Sted paa Napoleon den 3dje, og Lord Palmerston i den Anledning foreslog at indskrænke den politiske Asylret, saa blev Følgen heraf, at den populære og mægtige Minister faldt under sit Forsøg og maatte træde tilbage. Selv om fremmede Politikere i England dreve deres agitatoriske Virksomhed saa vidt, at de end ikke vege tilbage for Midler som Mord, selv da hævdede England den politiske Asylrets Ukrænkelighed. Og nu kommer man her med et Forslag, som gør det til Pligt for den danske Regering at straffe enhver fremmed, der paa dansk Grund arbejder for at rejse sine Landsmænd til Kamp mod en ulovlig Styrelse. Det skal ikke være tilstrækkeligt, at Regeringen, som den nu har Ret til, kan udvise saadanne Personer — nej den skal gribe ind og straffe dem. Jeg henstiller til det høje Ting, om en saadan Lovgivning virkelig kan anses for tidssvarende.

Den anden ny Hovedbestemmelse i Lovforslaget, som skyldes de ærede Forslagsstillere, er § 6. Den foreskriver, paa hvilke Personer Forslagets Straffebestemmelser skulle være anvendelige. Der henvises i saa Henseende til Reglerne i den almindelige borgerlige Straffelovs §§ 2, 4 og 6. Hermed er Hovedreglen for denne Lovs personelle Omraade givet.

Der er i Paragraffen hertil knyttet en Undtagelsesregel, som jeg først skal omtale, idet jeg dog forud bemærker, at Hovedreglen betyder, at Bestemmelserne i Loven skulle komme til Anvendelse for alle Overtrædelser af Loven, som begaas paa dansk Territorium, hvad enten Overtrædelserne begaas af Danske, altsaa faste Undersaatsere, eller fremmede, der blot midlertidig befinde sig her i Landet. Det er Hovedreglen. Saa gøres der fra denne Regel den Undtagelse, at naar nogen, som ellers hører ind under dansk Straffemyndighed, ved Krigens Begyndelse havde og ved Forøvelsen af den Handling, som lægges ham til Last, vedblivende har Ophold i Udlandet, saa skal Ansvar ifølge nærværende Lov ikke kunne gøres gældende imod ham. Jeg skønner ikke rettere, end at baade Hovedreglen og Undtagelsen ere lige urimelige. De føre begge til Resultater, som maa siges at være forkastelige. Undtagelsesbestemmelsen fører f. Eks. til følgende Resultat. Vi antage, at der er udbrudt Krig mellem Norge og Sverige — det kan jo tænkes; man kan baade fra svensk og fra norsk Side høre Udtalelser om, at det er noget, der ikke er aldeles umuligt. Naar en saadan Krig udbrød, saa vilde i Medfør af Undtagelsesbestemmelsen i dette Forslags § 6 en dansk Mand, der er bosat i Sverige, f. Eks. i Malmø, kunne udruste en Ekspedition her fra Kjøbenhavn — eller fra et hvilket som helst andet Sted i Danmark — som havde til Formaal at gøre Angreb paa Norge. Det vilde efter Forslaget den danske Mand i Malmø kunne gøre aldeles straffrit. Vor Regering kan, naar den faar Nys om Sagen, skride ind mod de Hjælpere, som Hovedmanden benytter paa dansk Territorium; men han selv, Lederen af det hele, er absolut straffrit efter Lovforslaget. Hvis han faar i Sinde at gøre en lille Tur til Kjøbenhavn, mens Udrustningerne staa paa, saa kan han gøre det aldeles trygt. Han er personlig straffrit. Hovedmanden for det ulovlige Foretagende kan ikke røres af nogen dansk Politi- eller Straffemyndighed, skønt han, uagtet han er bosat i Malmø, ellers i andre Tilfælde er undergivet dansk Straffemyndighed, idet han forudsættes vedblivende at være „hjemmehørende“ i Danmark og blot ved Udbruddet af Krigen mellem Norge og Sverige og ved sit Foretagendes Iværksættelse er bosiddende i Malmø. Det giver ham Ret til ustraffet at udruste fra dansk Territorium Ekspeditioner mod Norge. Det er Undtagelsesbestemmelsen. Jeg tillader mig at mene,